

12 SEPTEMBER 2010 – VIERENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

EXODUS 32, 7-11.13-14

In die dagen sprak de Heer tot Mozes:

„Ga nu naar beneden, want het volk dat ge uit Egypte hebt geleid, is tot zonde vervallen. Zij zijn nu al afgeweken van de weg die Ik hun had voorgeschreven; ze hebben een stierenbeeld gemaakt, ze buigen zich daarvoor neer, ze dragen er offers voor op en schreeuwen: 'Israël, dit is de god die u uit Egypte heeft geleid.'”

Ook sprak de Heer tot Mozes: „Ik zie nu hoe halsstarrig dit volk is. Laat Mij begaan; dan kan Ik hen in mijn brandende toorn vernietigen. Maar van u zal Ik een groot volk maken.”

Mozes trachtte de Heer, zijn God, gunstig te stemmen en vroeg: „Waarom, Heer, uw toorn laten woeden tegen het volk dat Gij met grote kracht en sterke hand uit Egypte hebt geleid? Denk aan uw dienaren Abraham, Isaäk en Israël, aan wie Gij onder ede beloofd hebt: 'Ik zal uw nageslacht talrijk maken als de sterren aan de hemel, en heel het land waarover Ik heb gesproken, zal Ik uw nakomelingen voor altijd geven. Het zal voor eeuwig hun erfdeel zijn.'” Toen zag de Heer af van het onheil waarmee Hij zijn volk had bedreigd.

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF AAN TIMOTEUS 1, 12-17

Dierbare,

Ik zeg dank aan Hem die mij sterkt, aan Christus Jezus onze Heer, dat Hij mij zijn vertrouwen heeft geschonken door mij in zijn dienst te nemen, hoewel ik eertijds een godslasteraar was, een vervolger en geweldenaar. Maar mij is barmhartigheid bewezen, omdat ik, nog ongelovig, handelde in onwetendheid. En ik werd in rijke overvloed de genade van onze Heer deelachtig en daarmee het geloof en de liefde die in Christus Jezus zijn.

Dit woord is betrouwbaar en volkomen geloofwaardig: „Christus Jezus is in de wereld gekomen om zondaars te redden.” En de eerste van hen ben ik. Daarom juist is mij barmhartigheid bewezen: Jezus Christus wilde heel zijn lankmoedigheid bewijzen, aan mij als eerste, als een model voor allen die in de toekomst op Hem zouden vertrouwen en eeuwig leven winnen. Aan de Koning der eeuwen, aan de onvergankelijke, onzichtbare, enige God zij eer en roem in de eeuwen der eeuwen! Amen.

EVANGELIE

LUCAS 15, 1-32

In die tijd kwamen tollenaars en zondaars van allerlei slag bij Jezus om naar Hem te luisteren. De Farizeëën en de schriftgeleerden morden daarover en zeiden: „Die man ontvangt zondaars en eet met hen.” Jezus hield hun deze gelijkenis voor:

„Wanneer iemand onder u honderd schapen heeft en er één verliest, laat hij dan niet de negenennegentig in de wildernis achter om op zoek te gaan naar het verlorene totdat hij het vindt? En als hij het vindt, legt hij het vol vreugde op zijn schouders en hij gaat naar huis, roept zijn vrienden en buren bij elkaar en zegt hun: 'Deelt in mijn vreugde, want mijn schaap dat verloren was geraakt heb ik gevonden.' Ik zeg u: zo zal er in de hemel meer vreugde zijn over één zondaar die zich bekeert, dan over negenennegentig rechtvaardigen die geen bekering nodig hebben.”

„Of welke vrouw die tien zilverstukken bezit en er één verliest, steekt niet een lamp aan, veegt niet het huis en zoekt niet zorgvuldig totdat ze het vindt? En als ze het gevonden heeft, roept ze haar vriendinnen en buurvrouwen bij elkaar en zegt: 'Deelt in mijn vreugde, want het zilverstuk dat ik had verloren, heb ik gevonden.' Zo, zeg Ik u, is er vreugde bij de engelen van God over één zondaar die zich bekeert.”

Hij sprak: „Een man had twee zonen. Nu zei de jongste van hen tot zijn vader: 'Vader, geef mij het deel van het bezit waarop ik recht heb.' En de vader verdeelde zijn vermogen onder hen. Niet lang daarna pakte de jongste alles bij elkaar en vertrok naar een ver land. Daar verkocht hij zijn bezit in een losbandig leven. Toen hij alles opgemaakt had, kwam er een verschrikkelijke hongersnood over dat land en hij begon gebrek te lijden. Nu ging hij in dienst bij een der inwoners van dat land, die hem het veld instuurde om varkens te hoeden. En al had hij graag zijn buik willen vullen met de schillen die de varkens aten, niemand gaf ze hem. Toen kwam hij tot nadenken en zei: 'Hoeveel dagloners van mijn vader hebben eten in overvloed, en ik verga hier van honger. Ik ga weer naar mijn vader en ik zal hem zeggen: 'Vader, ik heb misdaan tegen de hemel en tegen u; ik ben niet meer waard uw zoon te heten, maar neem mij aan als een van uw dagloners.'” Hij ging dus op weg naar zijn vader.”

„Zijn vader zag hem al in de verte aankomen en hij werd door medelijden bewogen; hij snelde op hem toe, viel hem om de hals en kuste hem hartelijk. Maar de zoon zei tot hem: 'Vader, ik heb misdaan tegen de hemel en tegen u; ik ben niet meer waard uw zoon te heten.' Doch de vader gelaste zijn knechten: 'Haalt vlug het mooiste kleed en trekt het hem aan, steekt hem een ring aan zijn vinger en trekt hem sandalen aan. Haalt het gemeste kalf en slacht het; laten we eten en feestvieren, want deze zoon van mij was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is teruggevonden.' Ze begonnen dus feest te vieren.”

„Intussen was zijn oudste zoon op het land. Toen hij echter terugkeerde en het huis naderde, hoorde hij muziek en dans. Hij riep een van de knechten en vroeg wat dat te betekenen had. Deze antwoordde: 'Uw broer is thuisgekomen en uw vader heft het gemeste kalf laten slachten, omdat hij hem gezond en wel heeft teruggekregen.' Maar de oudste zoon werd kwaad en wilde niet naar binnen. Toen zijn vader naar buiten kwam en bij hem aandrong, gaf hij zijn vader ten antwoord: 'Al zoveel jaren dien ik u en nooit heb ik uw geboden overtreden; toch hebt gij mij nooit een bokje gegeven om eens met mijn vrienden feest te vieren. En nu die zoon van u is teruggekomen die uw vermogen heeft verbrast met slechte vrouwen, hebt ge voor hem het gemeste kalf laten slachten.' Toen antwoordde de vader: 'Jongen, jij bent altijd bij me en alles van mij is ook van jou. Maar er moet feest en vrolijkheid zijn, omdat die broer van je dood was en levend is geworden, verloren was en is teruggevonden.'”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting, 's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Twee zonen

ER WAREN EENS... TWEE ZONEN. Peter, de oudste, leidde een voorbeeldig leven. Hij kwam tijdig thuis, verbraste zijn geld niet en werkte noest. Een doodgewoon gezinnetje dus, waar niets zou voorvallen, als er niet die andere zoon was, Kenny.

Een verstandige jongen, zeiden de leraars. Maar aan zijn rapport kon je dat niet merken. Elk jaar was er kabaal met Kerstmis. Met Pasen was minder, in juni berusting. Vader had zo veel werk en moeder had het druk in haar klas. Kenny belandde in een minderwaardig bedrijfje en raakte aan de drank. Vaak was het erg laat in de nacht als hij thuiskwam. Hij trapte zijn schoenen uit en moeder hoorde ze bonken op de plankenvloer. Ze keek even naar vader, maar die had al zo veel zorgen op de zaak. Toch herinnerde ze het zich glashelder: één keer was het ook vader te machtig geworden. „Moeder,” had hij toen gezegd, „hoe moet dat verder met Kenny?” „Ja,” had ze toen geantwoord, „ik weet het niet. Ik heb zo veel te doen met Ilse in mijn klas. Weet je wat er vandaag weer is gebeurd?” En moeder had toen niet gemerkt dat vader haar verhaal had afgebroken en over zijn zorgen op het bedrijf was gaan praten. Sindsdien droegen ze hun gemeenschappelijke zorg elk apart.

Op een winteravond gebeurde het. Vader had de schoenen op het parket ook gehoord. Woedend stormde hij de kamer uit. Vóór vader iets kon zeggen, schreeuwde Kenny: „Wat gebeurt er hier? Waarmee bemoeien jullie je toch?” Het was een uitslaande ruzie geworden. En plotseling was alles voorbij. Doodsbleek keek moeder vader aan. In haar hoofd knetterden de laatste woorden van haar zoon: „Let op je woorden, grijskop! Denk je dan dat ik het niet weet van jou?” Cru, onverbloemd slingerde hij het in vaders gezicht. Daarna was Kenny in de nacht verdwenen. Moeder wist dat de woorden van haar zoon waarheid waren. Nooit was het tot haar doorgedrongen, nooit had ze dat van haar man vermoed.

Het werd toch lente, zomer, herfst, winter. Verscheidene keren achtereen. Kenny vertoefde in het buitenland. Hij had zijn studies hervat, was afgestudeerd en solliciteerde. Hij kreeg de baan. Thuis, na een diepe crisis, hadden vader en moeder elkaar opnieuw ontdekt.

Op een middag, toen de welgestelde verloren zoon op zakenreis in de hoofdstad van zijn geboorteland lunchte, schrok hij. „Die kelner, waar heb ik hem eerder gezien?” Het gordijn van vergetelheid dat hij over zijn verleden had gespannen, scheurde open. Hij herkende zijn jeugdvriend Dimitri.

Ze hebben lang gepraat. Eerst over het weer in hun land met de lage wolken, dan over ossenhaas met groene peper, vervolgens over hun jeugd-avonturen onder de toren van hun dorp en plotseling: „Kenny, waarom kom jij nooit meer thuis?” Ze gingen dan maar over het voetbal praten. Argeloos drong Dimitri aan: „Waarom kom je niet meer thuis?” Toen heeft Kenny zijn verdrongen verleden afgepeld. Alles vertelde hij, ook van dat verstarde gezicht van zijn moeder.

Het bleef lang stil. Ze drukten kruimeltjes brood op het tafelkleed. „Ik ga er met je thuis eens over praten.” „Nee, hoeft niet. Er is geen weg terug. Die weg heb ik zelf opgeblazen. Ik heb hun huwelijk willen stukmaken. Je moet geen oude wonden openrijten. Ik moet alleen vergeten. En dat kan ik niet.” De verloren zoon betaalde alles.

Enkele dagen later kreeg hij een e-mail van Dimitri, met veel spelfouten. „Ik ga tog naar je thuis. Je zei me in het restaurant dat je op 12 september naar ons stadje komt voor de uitbreiding van je bedrijf. In de trein je weet het nog wel, van toen we samen van school kwaamen zie je het tuin en het balkonnetje van je huis. Als je ouders je zonder scènes wil ontvangen, zal er een witte doek over de balcon hangen. Kom dan binnen. Ikke zal er ook zijn.”

Er kwam een ongekende mengeling van rust en onrust over de verloren zoon. Die zondagochtend nam hij de trein. Hij wist op de minuut af hoever ze nog van de bocht waren, vanwaar hij zijn huis zou zien. Zou het witte doek over de reling hangen? De trein vertraagde voor de bocht. Het bos voorbij. Nu de boomgaard. En dan zag hij zijn thuis.

Och, er hing niet één doek over de reling van het balkonnetje. Maar alle vensters stonden open. Uit alle ramen hingen witte lakens. Aan de waslijn wapperden witte lakens in de wind. Als het bij mensen zo kan, hoe kan het dan bij God niet zijn? Als het bij mensen zo kan, hoe zal het dan bij God niet zijn?